

Ο ΑΔΑΜ

(Ὅμοιον)

Καὶ τί σοὶ ἔλειπεν, Ἀδάμ, ἐντὸς τοῦ παραδείσου ;
 Ἀνθῶν δὲν εἶχες τάπητα καὶ στέγην νεφελῶν χρυσῶν;
 Εἰς δρόσον μὴ δὲν σ' ἔλουεν ὁ γλυκὺς ζέφυρος φυσῶν,
 καὶ ἡ ἀηδὼν δὲν σ' ἔψαλλεν· « Ἐγὼ φρουρῶ κοιμήσου ; »

Δὲν σ' ἤκουε προστάζοντα ἔρπων ὁ λέων τῶν δασῶν,
 ὁ ἀετὸς τῶν οὐρανῶν, ὁ δράκων τῆς ἀβύσσου;
 Καὶ ἑξαίφνης, στηριζόμενον εἰς σέ, οἱ ὀφθαλμοί σου
 βλέμμα δὲν εἶδαν, ἄβυσσον φωτὸς, καὶ ἦν τὸ βλέμμα σόν;

Δὲν σ' ἔφθανε τοῦ βλέμματος τοῦ πανεράστου ἡ τρυφή,
 δὲν σ' ἤρκει νὰ σέ προσκυνοῦν μονάρχην των τὰ ὄντα·
 τὴν ἀπληστόν σου ὄρεξιν ἄλλη ἐκέντησε τροφή.

Εἶδες πῶς μῆλον πάγκαλον μηλέα ἔφερε χρυσῇ,
 καὶ ἐπ' αὐτὸ ἐκίνησας τὸν λαίμαργον ὀδόντα.
 Ἀλλ' ἔξω τώρα τῶν πυλῶν ὀδύρεσαι, καὶ πταίεις σύ.

